

Заедно

брой 92 - октомври 2012

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

Празник на Католическата Катедрала
"Св. Павел от Кръста" - Русе

Свята Евхаристия

събота 20 октомври 2012г от 10.30ч

в Католическата Катедрала

"Св.Павел от Кръста" - Русе

отслужена от

Монс. Януш Болонек
Папски нунций

12.15ч документален филм за живота
на Бл.Евгений Босилков

14.30ч тръгване за бившата
семинария в Младежкия парк

15.00ч благославяне на параклиса,
посветен на Бл. Евгений Босилков

Отец Валтер Горра

На 23 септември поздравихме и изпратихме сестра Терезита, която започна своята мисия в манастира, където е насочена.

Веднага искам да поздравя сестра Катя, която вече е между нас и която сигурно ще бъде голямо богатство за всички нас. Тя вече започна да се включва в дейностите на енорията и за това искам да и благодаря. Добре дошла между нас!

И да гледаме напред!

Октомври ни дава няколко духовни събития, които ще ни зарадват:

От 7 октомври, в една неделя всеки месец, след Светата Евхаристия, пастор Ивайло Сяров, ще ни говори за първото послание на Свети Йоан Апостол.

20 октомври, събота: храмов празник “Свети Павел от Кръста” в присъствието на Папския Нунций, монс. Януш Болонек, на нашия епископ, монс. Петко Христов, и на свещениците и миряните от другите енории. Програмата за този ден ще намерите на първата страница. Нашия храмов празник тази година свързваме с още две теми:

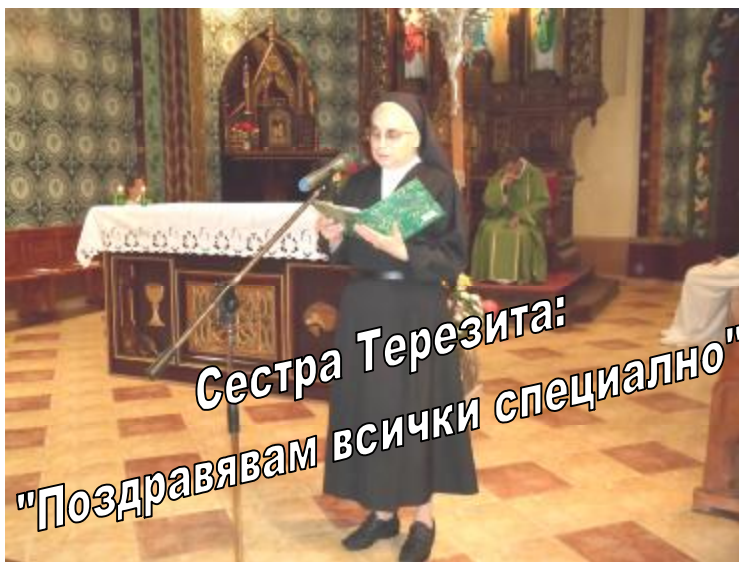
официалното откриване в нашата епархия на Годишната на Вярата, за която говорим от доста време;

юбилея от мъченичеството на блажения Евгений Босилков (11 ноември 1952г.).

28 октомври: първата изповед на нашите деца, които отдавна се приготвят за този хубав момент.

Искам да напомня, че енорията не се състои от една църква с четири стени и един покрив: Енорията е общност, която живее като семейство, където членовете ѝ се радват и страдат заедно, един с другите и за другите. Християнството не е само личната вяра на всеки индивид, то е живот в едно и също Тяло, това на Христос, от Което всички сме членове, през които се движи една лимфа, която е Светия Дух.

Затова празниците са истински, когато всички участваме.

Скъпи Приятели,

Дните минават неумолимо и много често ни принуждават да ревизираме и да променяме проектите, които, вероятно, бяхме формулирали дългосрочно и с много надежда и очакване.

Така беше за мене! Въпреки добрата воля да продължа моята служба като мисионерка тук в Русе между вас, броят на годините и моето крехко здраве, не ми разрешават повече да остана в тази страна, пропита с кръвта на мъченика Евгени Босилков. Моите началници сметнаха за редно моето връщане в Италия за едно по-голямо мое спокойствие и подходящо своевременно лечение.

Моето сърце вече е пълно с много носталгия, но е добре и необходимо за мене да се съглася с любовта на волята на Господа.

Благодаря Му за доброто, което ми разреши да извърша, без никаква моя заслуга, и благодаря на всеки един от вас за посрещането, за оценката и за великодушието с които ме поддържахте през тези години. Възхищавам се на вашето търпение с което понасяхте моя български говор неуверен и грешен. И в тази връзка искам да благодаря на Флорентина за помощта в преводите.

В групата от неделния катехизис, оцених голямото желание да

знаят и да учат винаги нови неща за духовен растеж.

Обаче няма да крия, че много пъти страдах защото нямах способност да изразя на български език онова което исках да споделя с вас и което усещах че изпълва силно от дълбочината на моята душа.

Все пак молих винаги Светия Дух да действа във вашата душа и да отвори вашия ум за да можете да разберете цялата любов която Бог има за всеки един от вас. Винаги разчитах на неговото присъствие и на покровителството на Дева Мария. Уверявам ви, че никога не бях обезверена. На Бог и на Богородица продължавам да доверявам всеки от вас така, че да ви помагат винаги.

Към нашия епископ, Монсиньор Петко, цялата моя благодарност, защото позволи нашето постоянно присъствие в тази епархия, много скъпа за нас пасионисти. Винаги долавях неговата оценка е неговата близост. Благодаря за всичко.

На О. Валтер една благодарност като от по-голяма сестра за неговата любезност и внимание към мене. Моята обич беше искрена и постоянна и ще продължи през останалата част от моя живот.

Моето пожелание е, той да може да продължи своята мисия между вас винаги с голямо вътрешно чувство и радостта и ентузиазъм които го отличават.

Към С. Йола наистина ми е трудно да изразя с думи всичко което чувствам дълбоко в мен. През тези години споделихме радости, проблеми, безпокойства с едно общо сърце. Разбирахме се прекрасно, въпреки разликата в годините, на формиране и на култура. Чувствахме се добре, с онова доброто, което гради и става свидетелстване. Една голяма благодарност от все сърце на тази сестра която продължава да разпръсква много аромат на доброта между вас.

Благодаря и на С. Салватриче С. Франческа и С. Катя с които споделяме харисма и мисия.

На различните групи които участваха в курса по италиански език казвам благодаря за търпението което имаха да понесат всички мои повторения и досадни лекции. Въпреки моята бедност, винаги търсих да дам най-доброто от себе си. През

годините в които преподавах, научих, че не се преподават само граматика и знания, но за да установя един приятен диалог с хората трябва да разгласяме нашия вътрешен опит.

Към всички други свещеници и сестри от Епархията моята благодарност за техния пример за дейност и саможертва сред този народ.

Към всички, скъпи приятели, обещанието за моя спомен в молитвата и за един прозорец винаги отворен в моето сърце за всеки от вас.

Най-накрая, все пак, не мога да не се извиня ако не винаги ви давах добри примери и ако, на моето лице, понякога е липсвала усмивка, онази усмивка с която ме придружава отново и отново милосърдието на Бог.

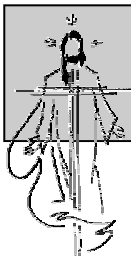
Поздравявам всички специално и ви пожелавам най-доброто на тази земя.

Господ да ви благослови изобилно.

С много благодарност.

С. Терезита

Върнали се в Божия Дом

26 август 2012
30 септември 2012

Десислав Каракашев
Недялка

Искам с няколко реда да спомена Десислав, който миналия месец Бог прибра при Себе Си. Инфарктът го удари на 43 години. Не всички от църквата го помнят, защото от няколко години той живееше в село Красен, заради неговата пчеларска работа.

С него имам много спомени, защото когато станах енорийски свещеник в Русе, Десислав беше първия младеж, който се приближи до църквата, и ми беше в помощ за много неща, особено за малките и големите ремонти, които заедно с него направихме в старата сграда на енорията и в църквата.

Помня колко работихме заедно дори и през нощта за да стане малко по-красива църквата и онази стара сграда, която нямаше никакъв вид. Всичко това трябваше да се свърши бързо, за да се посрещне Нунция, монс. Антонио Меннини, когото поканихме на първия празник, след моето идване в тази църква на 19 октомври 2000г. Дори и олтара върху които и сега служим, го направихме заедно, но най-много той е работил за него, както и за други ремонти, които той извърши.

Въпреки, че живееше далечно всеки път когато идваше в Русе, минаваше да поздравява мене и сестрите. За последно се видяхме в началото на август, преди аз да тръгна за Италия.

Кой можеше да си представи, че това е за последен път?!

С тези няколко реда искам да изразя благодарност към него и да представим пред Бога, душата на Десислав.

Вечен покой дай му Господи. Амин.

Отец Валтер

Щефи Драганова и Мария Паскалева

Genfest 2012 – Будапеща

Тази година за първи път от дванадесет години се проведе фестивалът на движението на Фоколарините – Дженфест. Неговото мото бе “Let’s bridge” (Нека строим мостове). На него се събраха над дванадесет хиляди души от цял свят, водени от идеята да загърбят различията си и бъдат част от едно по-сплотено общество.

След като бяхме поканени от движението на Фоколарините, да вземем участие във фестивала, на 29 август нашето пътуване започна от София. След като пренощувахме в Бечей, Сърбия, на следващия ден благополучно пристигнахме в Будапеща. Настанихме се и разгледахме някои от забележителностите на града като двореца Войдахояд и Площада на героите.

На 31 август фестивалът започна с представяне на държавите от източна Европа, а официалното откриване се проведе по-късно вечерта с празничен концерт в спортната арена на Будапеща. България представи национални песни и танци, а в българския щанд хора от различни националности имаха възможността да се запознаят с историята и забележителностите на нашата родина. Най-голяма атракция за чужденците бяха народните носии и възможността да видят името си, изписано на кирилица. Щанда посетиха участници от Мексико, Сингапур, Италия, Бразилия, Индия, Япония и много други.

След общата вечеря, концертът започна с благословията на папа Бенедикт XVI, а после чухме приветствието на кмета на Будапеща и председателката на генералната конференция на ЮНЕСКО – Каталин Бодяи. Концертът протече с много песни и танци. Някои от изпълненията бяха на музикалната група

GenRosso, която е част от движението на Фоколарините, а танците пресъздаваха различни фолклорни елементи, характерни за държавите участници във фестивала.

На 1 септември програмата продължи в арената, с разказите на различни хора, споделящи личните си истории и проблеми. Някои от тях бяха с национално значение, а други представяха невидимите бариери в обществото и проблемите на ежедневието, с които всеки се е сблъсквал. След това чухме речта на Мария Воче, президент на движението на Фоколарините, която подписа декларацията за обединение на религиите. Освен нея, декларацията подписаха президентката на японското будистко движение и част от участниците. Докато напускахме арената, на всеки бе раздадено шалче с различен цвят, на което трябваше да напише името си и неговото послание към човека, който ще го получи. С него щяхме да осъществим най-мощният флашмоб (масова акция с голяма група от хора), преди който проведохме шествие по улиците на Будапеща. Шествието продължи четири часа, придружено с много танци и скандиране на мотото на Дженфест. Така, изминавайки седмте километра до моста на веригите, представихме идеята за обединение на хората въпреки религиозните и етнически различия. Разменяйки шалчетата помежду си, осъществихме идеята на фестивала за обединение.

Фестивалът беше закрит на 2 септември след празнична литургия за всички християни, отслужена на площада Св. Стефан, пред едноименната катедрала, отслужена от епископа на Будапеща. За хората от други религии също бяха предвидени места, на които да осъществят закриването на фестивала.

След като станяхме част от това прекрасно събитие, Десислава, Денислав, Ирена, Мартин, Мариела, Мария, Николай, Пламен, Тони и Щефи, се завърнахме в България, носещи идеите на фестивала и спомените от това уникално преживяване.

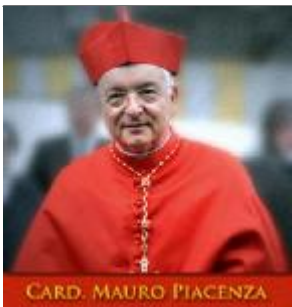
**15 септември 2012г - Благослов за новата учебна година:
за да бъдат добри християнски ученици**

празнувахме тези тайнства

16 септември 2012г: Кръщението на Мия и Александър

Вторият Ватикански Събор беше наистина пророчески

Интервю с кардинал Мауро Пиаченца
(Източник: www.zenit.org)

Ваше Високопреосвещенство, с това интервю смятаме да започнем една серия в принос на Годината на Вярата и да се съсредоточим върху Вторият Ватикански Събор, при честването на 50 годишнина от откриването му. Поради каква причина има толкова дебати по това религиозно събитие ?

Дебатите винаги са нещо положително, защото са значителен показател за будността и желанието за вникване; но ако това върху което се дебатира не е ексклузивно определено за човека, но е както в този случай, Икуменически Събор, събитие което е и човешко и свръхестествено, защото Светият Дух води Църквата в усъвършенстване на процеса на развитие и пълно възприемане на единствената разкрита Истина, тогава не е за учудване, че схващанията за съборните наставления изискват десетки години съпоставяне – и по някога дебати – винаги в границите и вслушвайки се в това, което Светият Дух е казал на Църквата в онова изключително Заседание.

Какво трябва да бъде съответното отношение към Събора?

Да го изслушаме! Икуменическият Втори Ватикански Събор, де факто, е първият „медиен“ Събор, чиито физиологичен динамизъм на съпоставяне и чиито текстове са били разпространени веднага от медиите, с не винаги схванат реален смисъл, и не рядко с ориентиране към светски тълкувания. Смятам за особено интересно – и дори за необходимо – да се върнем, или по-добре казано, да се възвърнем към внимателно изслушване на това, което действително Светият Дух поиска да каже на цялата Църква чрез Отците участващи в Събора. Този динамизъм на задълбочаване , това „справедливо отношение“, се осъществява чрез непосредствено прочитане на текстовете,

от които може да се възвърне автентичният дух на Събора, тяхното местоположение в цялата църковна история и редакционното им зараждане.

Понякога определени предпочитания, между които и тези на Учителната власт, изглежда , че са „против“ Събора. Възможно ли е това?

Достатъчно е да се вземат под внимание изказванията на автентичната след съборна Учителска власт на универсално ниво, за да констатираме, че това не се е случило. Съвсем друго е обаче, да се подкрепи коректното възприемане на съборните решения, да се поясни значението на определените твърдения, а понякога задължително трябва да се коригират еднопосочните, или дори грешни тълкувания, измамливо въведени от тези, които тълкуват чрез собствен човешки и исторически обектив, събития на Светия Дух в Църквата. Църковната служба на Учителната власт, корените на която са положени дълбоко в категоричната Божия воля, подготвя Икуменически Събори, осъществява в тях своята максимална експресивност и в следствие, на тях се подчинява и подкрепя за правилното им възприемане.

Възможно ли е да е толкова трудно да се схване тази реалност?

Вие знаете по-добре от мен, как схващането, дори на видимата реалност, не рядко е кондиционирано от различни аспекти, биографични, културни, емоционални , и дори идеологични. Лесно разбираем е въпроса за този, който е изживял през годините на своята младост, напълно легитимирани вълнения около Съборното Заседание, неразлъчни от желанието за преодоляване на някои „закоравявания“, които беше необходимо и спешно да се отстранят от лика на Църквата, може да тълкува като риск за „предателство“ към Събора всяко изявление което не съответства на неговата „чувствителност“. За всички е необходимо съществено да се приближим към съборните текстове, за да разберем онова изключително събитие, което е вече на половин век разстояние от нас , какво

точно Светият Дух напътстваше и напътства Църквата. Да се кристализира Събора, под неговият необходим, но недостатъчен „обем на ентузиазъм“, се равнява на недобро съдействие към възприемането на Събора, което остава парализирано, защото във времето, ще трябва да се съпоставят и да се споделят преценки върху обективните тактове, а не върху впечатленията, които са белязани от историята.

Известно е, че Вие винаги говорите с голям ентузиазъм за Вторият Ватикански Събор. Какво представлява той за Вас?

Как може да не говоря с ентузиазъм, за едно такова голямо събитие като Икуменическият събор! В него сияе Църквата, с цялата си красота: Св. Петър и всички епископи в общение с Него, се вслушват в Светия Дух, за да чуят това, което Господ казва на своята Невеста и се стараят да предадат, според благопожеланията на Блаженият Йоан XXIII, в настоящият ден на историята „неизменните разкрити истини, възприемайки знаците на Бога чрез знаците на вековете, и знаците на вековете, в Божията светлина! В своята тържествена реч при откриването на Събора на 11 октомври 1962г., Понтификът каза: „Предайте доктрината чиста и интегрална, без изменения или изопачения (...) тази доктрина, вярна и непроменима, трябва да бъде уважавана предано, проникната дълбоко и представена по начин, който да отговаря на нуждите на нашите времена“.

През годините на Събора, бях млад студент, а след това семинарист и така моята свещеническа служба, още от своите първи стъпки се разви в светлината на Събора и неговите реформи. Бях ръкоположен за свещеник през 1969 година. Не мога да не се чувствам син на Събора, който благодарение на своите учители, търсеше да усвои, още от самото начало съборните постановления, според една безпогрешна херменевтика*, съвместно и в непрекъснатост. Тази реформа на непрекъснатостта, лично аз винаги съм я чувствал, изживявал и като доцент, преподавал.

Като Завеждащ Конгрегацията за Клира, мислите ли, че

свещениците са възприели Събора?

Разбира се, в ролята си на избрани между Божият народ, свещениците са тези, които в Църквата са запознати най-добре и които са задълбочили съборното учение. Но мисля също, че не липсват същите проблеми за които говорих преди малко, както във връзка с точната херменевтика на реформата в непрекъснатостта, така и с необходимото отношение и без ненужни вълнения около съборното събитие. Ако през тази Година на Вярата имаме всички смирение и добрата воля да вземем в ръка текста на Събора, това което наистина там е казано, а не “*Vulgata*”* която е много публикувана, ще открием, че Вторият Ватикански Събор е наистина пророчески и много от неговите напътствия са още пред нас, като хоризонт към който да гледаме и като цел, която трябва да постигнем, с помоща на благодатта. Разбира се, че за да постигнем това, е нужна една голяма доза смирение и способност да предотвратим предубежденията, за да можем да схванем истината, която от много време изглеждаше различна.

Върху кои точки трябва да се съсредоточи приемането на съборните документи?

Ще отбележа една точка на особена напрегнатост, която се състои в литургичната реформа, защото в нея се състои главният елемент, който дава видимост на самата Църква. Не веднъж, Божият Раб Павел VI, Блаженият Йоан Павел II и Светият Отец Папа Бенедикт XVI подчертаха важността на Литургията, като място където се реализира напълно самата Църква, и за съжаление, пред очите на всички, в не малко случаи, сме още много далеч от едно споделено равновесие по този въпрос. Разбира се, да се лиши Литургията от своите сакрални ценности, или да се доведе до „представление“, в което изчезват до изгубване, христологичното и богословското съдържание, не е това, което писмото и духът на *Sacrosantum Concilium* имаше в предвид. Това все пак не оправдава позицията на тези които не приемат херменевтиката като непрекъснатост, отричат съборната реформа, смятайки я за

„предателство“ към блуждаещата „истинска Църква“.

Съществуват ли нововъведения по-важни от литургичните?

Поради своята централност, Литургията е „върхът и изворот“ на живот в Църквата (SC, 10), бих казал че няма нищо по-висше от това. Съборът искаше да предаде по-голяма стойност на някои евангелистични истини, които днес представляват споделеното богатство на целият католицизъм; достатъчно е да помислим и удовлетворени да изтъкнем, вселенското призвание на всички кръстени в светостта. Това подпомогна да се дадат живот и развитие на много нови познания; да си помислим за разтварянето към християните от другите църкви, то изплува и разкри с цялата си красота, стойността на съединението, като необходим атрибут на Църквата и като безвъзмезден дар, предложен от Христос, да събира винаги, чрез непрестанно пречистване, тези които му принадлежат. От голямо значение е Епископската Колективност, която е най-ефикасният израз на общение и показва на света, как Църквата неизбежно е съединена в едно тяло. Познанията за състава на Длъжностното Свещеничество, служещ кръщелното свещеничество, което се състои от презвитери и дякони, тясно свързани със своя Епископ, като израз на свещено общение в служба на Църквата и на човешките, представя обективното и успешно развитие към възприемането на ликът на Църквата, както нашият Господ е поискал да определи.

Ваше Високопреосвещенство, днес Църквата се подготвя да започне Синода за новото Евангелизиране и за Годината на Вярата. Ако желаете да кажете едно кратко пожелание на свещениците, какво бихте им казали?

В светлината на вярата, свещенико, осъществявай това което си!

Херменевтика* - Разбиране и правилно тълкуване на разбирането.

Vulgata* - Официалният превод на Библията на латински.

Една хубава изненада

Един младеж яздеше по много прашен път. Стъмваше се, а той беше още далеч от своята цел, затова започна да подтиква коня да върви по-бързо. Но поради голямата бързина, каишите на седлото започнаха да се разхлабват.

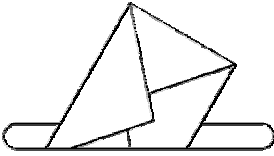
Младежът започна да изпитва затруднение да остане върху седлото без да падне. Искаше да спре, но конят му не се подчиняваше, защото младежът беше загубил контрол. Въпреки че правеше усилия, не можеше да го задържи и беше все по-трудно да го язди, докато на един завой седлото се развърза, той падна на земята и остана неподвижен на пътя.

От близката нива един селянин видя всичко и отиде да види какво е станало. Намери момчето полумъртво. Отнесе го в своя дом и го лекува дълго. Младежът остана без съзнание няколко дни. Когато оздравя, не знаеше къде се намира. Селянинът и неговото семейство му разказаха всичко, което се беше случило.

Младежът беше много признателен за това, което бяха направили за него, не знаеше обаче как да им се отблагодари. Селянинът му каза: „Не се безпокой, приятелю! Лекувахме те така, както щеше да ни хареса да бъдем лекувани и ние. И аз един път имах нужда от помощ и едно семейство ми я даде с много щедрост.

- Какво ви се беше случило?- попита младежът.

Селянинът разказа, че по време едно свое пътуване бил застигнат от буря. Започнал да се излива яростен дъжд и улицата стана като блато. Каруцата, в която пътувал, потънала в калта, и въпреки, че положил много усилия, не можал да я извади. Валяло все по-силно. Вече било нощ и не можел да види дали има къщи наблизо и започнал да вика за помощ.

Едно семейство, което живеело в съседна ферма, се притекло на помощ. Помогнали да освободи каруцата от калта и го приели в къщата си. Дали му нови дрехи, добра вечеря и по-малкия им син му отстъпи леглото си за да спи.

Накрая на историята, селянинът видя, че младежът е много развълнуван, почти плачеше. Селянинът го попита да не би да не е добре, но младежът отговори:

„Семейството, което Ви помогна онзи нощ, беше моето. Детето, което Ви даде леглото бях точно аз.”

Беше една хубава изненада за всички. Без да знаят и да искат, те бяха си разменили услугата.

Исус ни даде едно златно правило: ”Всичко, което искате да правят вам човеците, същото правете и вие тях”.

Наистина е така: нашата щедрост винаги има възнаграждение от Бог и от хората.

В събота на 20 октомври, в деня на празника на нашата енория, със Светата Евхаристия, ще се открие официално в нашата Епархия - Годината на Вярата , която Папа Бенедикт XVI обяви от 11 октомври 2012г до 24 ноември 2013г. Ще участват свещеници и миряни от другите енориите.

Още една причина за нашето присъствие в този ден за празника на Свети Павел от Кръста

